

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ

*Η δέση
της καρδιάς*

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ

Η θέση της καρδιάς

Αυτό είναι ένα κορίτσι. Ένα κορίτσι σαν όλα τα υπόλοιπα. Έχει μαύρα μαλλιά που τα κάνει πλεξούδες και τα βράδια γράφει ημερολόγιο.

Από μικρή ήθελε να μάθει να πετάει. Όμως ποτέ κανείς δεν την άφησε. Ήθελε, όταν μεγαλώσει, να γίνει αεροσυνοδός ή να δουλεύει σε έναν ουρανοξύστη για να κοιτάζει τον ορίζοντα. Πάντως σίγουρα θα είχε ένα σπίτι δίπλα στη θάλασσα κι ένα τηλεσκόπιο για να βλέπει τους γλάρους στον ουρανό.

Αυτές τις μέρες δείχνει να μην είναι καλά. Κάτι γράφει...

«Έι! Κορίτσι! Τι γράφεις εκεί;»

«Να μη σε νοιάζει!»

«Θα με αφήσεις να δω;»

«Όχι!»

«Γιατί;»

«Είσαι συγγραφέας. Και, επειδή με έβαλες στο παραμύθι σου, θα θέλεις να αλλάξεις αυτά που γράφω και να γράψεις ό,τι θέλεις εσύ».

«Ωωω... Κάνεις λάθος! Θα σε ακούσω, ό,τι κι αν μου πεις».

«Καλά λοιπόν. Ορίστε. Δες».

Όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω ελεύθερη.

«Και για πες μου. Γιατί θέλεις να γίνεις ελεύθερη; Δεν είσαι;»

«Όχι. Με έκανες άνθρωπο. Ενώ εγώ ήθελα να πετάω. Το ξέχασες; Μου έδωσες καρδιά ανθρώπινη...»

«Λυπάμαι...»

«Λοιπόν; Θα πεις τελικά την ιστορία μου;»

«Θα το κάνω».

«Θέλω να ξεκινήσεις με το “μια φορά κι έναν καιρό” όμως».

«Εντάξει...»

Ήτανε μια φορά κι έναν καιρό ένα κορίτσι, πολύ όμορφο. Με μαύρα μάτια και μαύρα μακριά μαλλιά που τα έπλεκε πλεξούδες. Όμως το κορίτσι, παρόλο που τα είχε όλα, ήταν δυστυχημένο.

«Μα δε θέλω η ηρωίδα μου να είναι δυστυχημένη».

«Υποσχέθηκες».

«Καλά...»

Το κορίτσι ήταν πολύ δυστυχημένο. Ήθελε να πετάει. Στο στήθος της η καρδιά της δεν ήταν πουλιού, αλλά ανθρώπινη. Και τη βάραινε πολύ. Έτσι, μια μέρα την έβγαλε, την ακούμπησε